

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: MONZYPORT spol. s r.o.**, se sídlem Plzeňská ul. 685, 330 28 Vejprnice, IČ 643 59 948, zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Antonína Uxy 11, 303 88 Plzeň, PO BOX 88, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3099-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3100-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3107-2/2010-160100-21, ze dne 3.5.2010 č.j. 3101-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3102-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3104-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3103-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3105-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3106-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 2968-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 2969-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 2970-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3227-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3226-2/2010-160100-21 a ze dne 14.4.2010 č.j. 3143-2/2010-160100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3099-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3100-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3107-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .

- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2010 č.j. 3101-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- V. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3102-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- VI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3104-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- VII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3103-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- VIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3105-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- IX. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3106-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- X. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 2968-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- XI. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 2969-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- XII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 2970-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- XIII. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3227-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- XIV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3226-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- XV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3143-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .
- XVI. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9.380,- Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Václava Faltýna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 23.6.2010 a téhož dne podanou k poštovní přepravě a doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) elektronicky se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4.2010 č.j. 3099-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3100-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3107-2/2010-160100-21, ze dne 3.5.2010 č.j. 3101-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3102-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3104-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3103-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3105-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3106-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 2968-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 2969-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 2970-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3227-2/2010-160100-21, ze dne 14.4.2010 č.j. 3226-2/2010-160100-21 a ze dne 14.4.2010 č.j. 3143-2/2010-160100-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí I – napadené rozhodnutí XV*“, příp. souhrnně „*napadená rozhodnutí*“).

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3099-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň (dále též jen „*celní úřad*“) – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200363 na clo ze dne 14.12.2009 č.j. 24155-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí I*“). Prvoinstančním rozhodnutím I bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 21.529,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3100-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200366 na clo ze dne 14.12.2009 č.j. 24178-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí II*“). Prvoinstančním rozhodnutím II bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 5.084,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3107-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200368 na clo ze dne 15.12.2009 č.j. 24187-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí III*“). Prvoinstančním rozhodnutím III bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 9.750,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 3.5.2010 č.j. 3101-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200369 na clo ze dne 21.1.2010 č.j. 24190-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí IV*“). Prvoinstančním rozhodnutím IV bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 9.409,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3102-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200370 na clo ze dne 15.12.2009 č.j. 24193-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí V*“). Prvoinstančním rozhodnutím V bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 10.941,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3104-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200371 na clo ze dne 15.12.2009 č.j. 24197-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční*“).

rozhodnutí VI[“]). Prvoinstančním rozhodnutím VI bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 6.687,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3103-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200373 na clo ze dne 15.12.2009 č.j. 24198-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí VII*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím VII bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 4.199,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3105-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200374 na clo ze dne 15.12.2009 č.j. 24199-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí VIII*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím VIII bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 7.615,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3106-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200375 na clo ze dne 16.12.2009 č.j. 24223-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí IX*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím IX bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 12.416,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 2968-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200376 na clo ze dne 16.12.2009 č.j. 24225-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí X*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím X bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 13.195,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 2969-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200377 na clo ze dne 16.12.2009 č.j. 24226-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XI*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím XI bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 6.762,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 2970-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200379 na clo ze dne 16.12.2009 č.j. 24228-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XII*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím XII bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 7.649,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3227-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200318 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 12385-4/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XIII*[“]). Prvoinstančním rozhodnutím XIII bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 2.567,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3226-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200317 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 12385-3/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XIV*“). Prvoinstančním rozhodnutím XIV bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 3.406,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 14.4.2010 č.j. 3143-2/2010-160100-21 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200315 na clo ze dne 1.12.2009 č.j. 12385-2/2009-166500-021 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí XIII*“). Prvoinstančním rozhodnutím XIII bylo žalobkyni dodatečně vyměřeno clo ve výši 2.263,- Kč.

Problematika cel byla v rozhodném období upravena zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“), nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikovaným v Úředním věstníku L 302, 19.10.1992, s. 1-50 (dále též jen „*Celní kodex*“) a nařízením Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikovaným v Úředním věstníku L 253, s. 1-776.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

Žalobkyně považovala napadená i prvoinstanční rozhodnutí za nezákonná. Nezákonnost rozhodnutí dle žalobkyně spočívala v tom, že byla postavena na neúplně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu a věc byla nesprávně posouzena po právní stránce.

Žalobkyně konstatovala, že již v rámci řízení o dodatečném vyměření cla a následně také v odvolacím řízení namítala, že se jedná o zboží, které bylo se současným vyměřením a vybráním dovozního cla propuštěno do režimu volného oběhu, kdy v takovém případě lze sice clo dodatečně vyměřit podle čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, v platném znění, ale současně je nutné respektovat také čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, který stanoví případy a podmínky, při jejichž existenci je dodatečné zaúčtování cla vyloučeno, což dopadá právě na posuzované věci.

Nezákonnost napadených rozhodnutí žalobkyně spatřovala v tom, že celní orgány při svém rozhodování buď vůbec nezohlednily čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, nebo přinejmenším nesprávně vyhodnotily skutkový stav a zejména v důsledku toho došli k nesprávnému a neodůvodněnému závěru, že nejsou splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování dovozního cla z důvodů uvedených v citovaném ustanovení Celního kodexu.

Žalobkyně připomněla, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu se dodatečné zaúčtování cla neprovede, jestliže částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Alinea druhá citovaného

ustanovení pak stanoví, že pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. V další části citovaného ustanovení se uvádí, že vydání nesprávného potvrzení není chybou pouze v případě, jestliže je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Podle předposlední části citovaného ustanovení se osoba povinná zaplatit clo může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Nakonec se v citovaném ustanovení uvádí, že osoba povinná zaplatit clo se nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Z obsahu spisu i z odůvodnění rozhodnutí celních orgánů vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována proto, že žalobkyně při celních řízeních předložila osvědčení o původu zboží potvrzená celním orgánem Švýcarské konfederace, u nichž tyto celní orgány v rámci dodatečné verifikace sdělily, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal (ve vztahu k rozhodnutím 1 – 12), nebo že vývozce nebyl schopen prokázat původ zboží (ve vztahu k rozhodnutím 13 – 15).

Švýcarské celní orgány přitom ale neuvádějí, že by osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozcům. To svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu, jelikož částky cla, o které celní úřad tvrdí, že jsou dlužny ze zákona a které dodatečně vyměřil, nebyly dříve zaúčtovány následkem chyb ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, které žalobkyně nemohla rozumným způsobem zjistit.

Při propuštění zboží do volného oběhu totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušná osvědčení o původu zboží, potvrzená celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně ukázala jako nesprávná. V takovém případě se podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany žalobkyně rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu.

Tvrdí-li žalovaný a celní úřad, že celní orgány Švýcarské konfederace se žádné chyby nedopustily [což je asi jediné a navíc ničím nezdůvodněné tvrzení žalovaného a celního úřadu, které má vůbec nějaký vztah k posuzování splnění podmínek dle čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu], pak je takové tvrzení v rozporu se skutkovým stavem, který v průběhu řízení vyšel najevo a vyplývá ze spisů celních orgánů. Při propuštění zboží do režimu volného oběhu bylo celnímu úřadu předloženo v každém jednotlivém případě osvědčení o původu zboží EUR. 1, které je založeno ve spisu a které dokazuje, že preferenční status

zboží byl zjištěn na základě systému správní spolupráce s celními orgány Švýcarské konfederace, a ve spisu je založeno také sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace, jímž je dotčené osvědčení o původu označováno jako nesprávné. S ohledem k čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu je tedy naprosto zřejmé, že částka cla dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, což je důvodem pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu. Obdobné je pak možné uvést také ve vztahu k tvrzení žalovaného a celního úřadu, že není povinností celních orgánů Švýcarské konfederace zjišťovat a kontrolovat údaje při potvrzování osvědčení o původu zboží. Žalovaný i celní úřad zjevně opomíjí čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu, jímž je explicitně sděleno, co se považuje za chybu pro účely aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu. Navíc nutno dodat, že podle čl. 17 odst. 7 Protokolu č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce (odkaz na Úřední věstník Evropské unie L 45/3 ze dne 15.2.2006) jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR. 1 povinny při jeho vydávání přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek protokolu. Jsou-li tedy napadená rozhodnutí založena na skutečnosti, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, jelikož není jejich povinností při potvrzování osvědčení o původu zboží podrobně zjišťovat a kontrolovat v něm uvedené údaje, je rozhodnutí nezákonné.

Žalobkyně dále namítala, že nezpochybňovala a nezpochybňuje fakt, že s ohledem na vyjádření celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení. Na druhou stranu ale od počátku tvrdila a namítala, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné vyměření cla, a to zejména s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu. Právě v tom spočívala podstata námitek žalobkyně v podaném odvolání a tyto námítky uplatnila žalobkyně také jako námítky žalobní.

S ohledem ke shora uvedenému míří zcela mimo podstatu odvolacích a nyní i žalobních důvodů jakékoliv úvahy učiněné žalovaným v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalobkyně musí prokázat původ zboží, chce-li dosáhnout preferenčního sazebního zacházení, a v tomto smyslu nese určitá rizika. V posuzovaných případech totiž nejde o to, že by žalobkyně žádala o přiznání preference. To se stalo při propouštění zboží do volného oběhu, kdy žalobkyně předložila osvědčení o původu zboží, o jehož pravosti neměla jediného důvodu pochybovat a preferenční sazební zacházení bylo na jejich základě bez problémů přiznáno. Nyní jde o to, že se celní orgány snaží dodatečně vyměřit clo a nechtějí pochopit a respektovat fakt, že v tomto směru jsou omezeny čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, kdy podmínky tam stanovené pro dodatečné nezaúčtování cla jsou v dotčeném případě nepochybně dány.

Žalobkyně dále konstatovala, že v posuzovaných případech jsou splněny také všechny zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla, když, jak vyplývá ze spisů vedených celními orgány, žalobkyně v rámci dovozu zboží v jednotlivých případech dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednala v dobré víře,

neboť jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá Celního kodexu]. Svědčí o tom obsah spisů vedených k celním řízením, v nichž je založeno příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice předložila poté, co je obdržela od prodávajícího (vývozce) a o jejichž pravosti neměla jediného důvodu pochybovat ne proto, že je celní orgány v České republice akceptovaly, ale proto, že je vystavily (potvrdily) celní orgány Švýcarské konfederace (jim je předkládal vývozce), které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržela také potvrzení o prodeji a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci a ověřila si podle výrobního čísla, že vozidlo bylo vyprodukováno v EU. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a údaje o zemi produkce vozidla, předložila žalobkyně celním orgánům v rámci celního řízení o propuštění zboží do volného oběhu. Obsah těchto podkladů svědčil o tom, co je nakonec i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním výrobkem v EU ve smyslu Protokolu č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobkyně neměla tedy skutečně jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, které předložila celním orgánům v České republice. Pokud by chtěly celní orgány tvrdit, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží není chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí Celního kodexu], což dosud netvrdí, pak žalobkyně oponovala, že celní orgány Švýcarské konfederace ve svém vyjádření netvrdí, že by jimi potvrzené osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nýbrž že vývozce údajně osvědčení vůbec nevystavil a nepodepsal (ve vztahu k rozhodnutím 1 – 12), nebo že nebyl schopen prokázat původ zboží (ve vztahu k rozhodnutím 13 – 15). K tomu nutno uvést, že kdyby vývozce předmětné osvědčení o původu zboží nevystavil (nepodal žádost) a nepodepsal, pak by celní orgány Švýcarské konfederace nemohly žádost o vydání osvědčení přijmout a osvědčení vydat (potvrdit) a předat vývozci, jak jim ukládá čl. 17 odst. 9 Protokolu č. 3 k Dohodě mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací. Celní orgány Švýcarské konfederace přitom netvrdí, že by žádost o vydání osvědčení nepodal vývozce či jeho zástupce, že by ji nepřijaly a že příslušné osvědčení nevydaly (nepotvrdily) a nepředaly právě vývozci. S ohledem na procesní postupy státních orgánů přitom není možné, aby žádost podal kdokoliv a aby bylo úřední potvrzení předáváno komukoliv bez ověření toho, s kým je jednáno a komu je skutečně předáváno. Jestliže by tedy chtěly celní orgány Švýcarské konfederace tvrdit, že žádost o vydání osvědčení nepředložil vývozce či jím zmocněná osoba a že jimi potvrzené (vydané) osvědčení nepředaly vývozci, pak si nepochybně byly či alespoň měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení a vydání takového nesprávného potvrzení je chybou, kterou žalobkyně nemohla rozumným způsobem zjistit. Přístup celních orgánů Švýcarské konfederace k verifikaci je poněkud podivný, jestliže nezpochybňují fakt, že průvodní osvědčení je pravé (že je potvrdily a předaly vývozci) a současně se bez dalšího spokojí s vyjádřením vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal. Věrohodnost sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace je za těchto okolností zcela podlomena. V dané souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Soudního dvora ze dne 9.3.2006 zn. C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž ze strany celního úřadu

nebylo nic podobného tvrzeno ani prokazováno a nic nového v daném ohledu nepřinesl ani žalovaný v odvolacích řízeních.

Žalobkyně rovněž konstatovala, že skutečnosti stanovené v čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea pátá Celního kodexu, pro které by se nemohla odvolávat na dobrou víru, zjevně neexistují.

Žalobkyně dále namítala, že celní úřad ani žalovaný netvrdí a neprokazují, že by vydání nesprávných osvědčení o původu zboží nebylo chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí Celního kodexu], což jediné by, vzhledem k platné právní úpravě, mohlo při splnění další podmínky [odkaz na druhou část v pododstavci třetím čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu] ospravedlnit dodatečné zaúčtování cla. Přitom důkazní povinnost v takovém případě leží na celních orgánech [odkaz na rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 9.3.2006 ve věci C-293/04]. I z tohoto důvodu jsou napadená rozhodnutí ve spojení s prvoinstančními platebními výměry nezákonná.

K tomu žalobkyně dodala, že výňatek z citovaného judikátu C-293/04, zmiňovaný žalovaným v odůvodnění napadených rozhodnutí, je žalovaným vytržen z kontextu. V citovaném rozsudku je tato pasáž zasazena do části týkající se případu obrácení důkazního břemena, k čemuž v dotčených případech, eventuálně až na rozhodnutí č. 13 - 15, rozhodně nedošlo. Navíc, pro případ obrácení důkazního břemene ohledně skutečnosti, že potvrzení o původu byla založena na správném popisu skutečností podaném ze strany vývozce, žalobkyně z opatrnosti již v rámci vyměřovacích a odvolacích řízení reagovala, tvrdila skutečnosti prokazující správnost informací poskytnutých vývozcem ohledně původu posuzovaného zboží za účelem potvrzení osvědčení o původu a předložila a navrhla v tomto ohledu řadu důkazů (např. potvrzení od výhradních dovozců předmětných vozidel do Švýcarska, atd.), na což ovšem žalovaný nijak nereagoval a tvrzení a důkazní návrhy žalobkyně v daném ohledu zcela ignoroval. Žalovaný tedy evidentně procesně zásadním způsobem pochybil, což mělo vliv na správnost rozhodnutí o věci samé a navíc se v odůvodnění napadených rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody, jak mu ukládá podpůrně používaný zákon o správě daní a poplatků v § 50 odst. 7 věta druhá, tedy opět podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vysvětlování pojmu „původ zboží“ a závěr, že pravomoc ohledně určování původu zboží je svěřena výhradně orgánům vývozního státu, který činí žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí za účelem zdůvodnění správnosti zamítnutí odvolání, jde zcela mimo podstatu uplatněných odvolacích a nyní i žalobních bodů a také mimo rámec čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu. Žalobkyně v rámci řízení o dodatečném vyměření cla a odvolacích řízeních zdůvodňovala a prokazovala splnění podmínek pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu. Nikoliv proto, že by žádala o přiznání preference. O přiznání preference žádala při propouštění zboží do volného oběhu a v tom jí bylo ze strany celních orgánů vyhověno.

Žalobkyně rovněž namítala, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstanční jsou nepřezkoumatelná, neboť je zřejmé, že celní orgány neřešily podstatu věcí a nevypořádaly se s hlavní námitkou vznesenou žalobkyní, tedy že dodatečné zaúčtování nelze provést z důvodů uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, ale zabývaly se tím, že nelze přiznat preferenční zacházení, když neexistuje řádný důkaz o původu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 16.11.2010, když argumentačně vyšel z obsahu odůvodnění napadených rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z obsahu **správního spisu** se k věci podává následující.

Dne 18.10.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Peugeot 807 2.2 16V, rok výroby 2003, č.k. (VIN) VF3EB3FZC13042704 (JSD č. 07CZ16650011153913). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531614. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341954 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Peugeot 807 2.2 16V, rok výroby 2003, č.k. (VIN) VF3EB3FZC13042704, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 18.10.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Renault Clio, rok výroby 1998, č.k. (VIN) VF1BB0D0F18542168 (JSD č. 07CZ16650011153905). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531593. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531593 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Renault Clio, rok výroby 1998, č.k. (VIN) VF1BB0D0F18542168, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 25.9.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Xsara 1.6i, rok výroby 2001, č.k. (VIN) VF7N1NFUB73180231 (JSD č. 07CZ16650011138277). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531594. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531594 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Citroen Xsara 1.6i, rok výroby 2001, č.k. (VIN) VF7N1NFUB73180231, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 19.9.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Škoda Fabia Combi, rok výroby 2001, č.k. (VIN) TMBHD46YX13156641 (JSD č. 07CZ16650011133978). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531621. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensburg GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531621 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Škoda Fabia Combi, rok výroby 2001, č.k. (VIN) TMBHD46YX13156641, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 19.9.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Peugeot 406 2.0 Coup, rok výroby 2000, č.k. (VIN) VF38CRFRE80862529 (JSD č. 07CZ16650011133960). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531635. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensburg GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531635 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Peugeot 406 2.0 Coup, rok výroby 2000, č.k. (VIN) VF38CRFRE80862529, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 19.9.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Fiat Multipla 1.6 16V, rok výroby 1999, č.k. (VIN) ZFA18600002006251 (JSD č. 07CZ166500111339951). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531629. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensburg GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531629 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Fiat Multipla 1.6 16V, rok výroby 1999, č.k. (VIN) ZFA18600002006251, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 19.6.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Peugeot 306 Break 1.8 16V, rok výroby 1999, č.k. (VIN) VF37ELFYE32667425 (JSD č. 07CZ16650010185872). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530658. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensburg GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530658 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Peugeot 306 Break 1.8 16V, rok výroby 1999,

č.k. (VIN) VF37ELFYE32667425, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 7.6.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Fiat Multipla 1.6 16V, rok výroby 2000, č.k. (VIN) ZFA18600002070054 (JSD č. 07CZ16650010180267). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530659. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530659 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Fiat Multipla 1.6 16V, rok výroby 2000, č.k. (VIN) ZFA18600002070054, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 17.5.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Picasso 1.8 16V, rok výroby 2001, č.k. (VIN) VF7CH6FZC38957152 (JSD č. 07CZ16650010169694). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530550. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530550 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Citroen Picasso 1.8 16V, rok výroby 2001, č.k. (VIN) VF7CH6FZC38957152, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 18.4.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Picasso 2.0 HDI 16V, rok výroby 2003, č.k. (VIN) VF7CHRHYB39555720 (JSD č. 07CZ16650010156211). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0215615. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0215615 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Citroen Picasso 2.0 HDI 16V, rok výroby 2003, č.k. (VIN) VF7CHRHYB39555720, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 23.10.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Opel Vectra B 18, rok výroby 1998, č.k. (VIN) WOLOJBF19W1127180 (JSD č. 07CZ16650011157060). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531601. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531601

v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Opel Vectra B 18, rok výroby 1998, č.k. (VIN) WOLOBF19W1127180, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 23.7.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Ford Focus 1.8 16V, rok výroby 2000, č.k. (VIN) WF0NXXGCDNYA06089 (JSD č. 07CZ16650011104309). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0530565. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0530565 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Ford Focus 1.8 16V, rok výroby 2000, č.k. (VIN) WF0NXXGCDNYA06089, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 23.10.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Renault Clio 1.4, rok výroby 1996, č.k. (VIN) VF1B57BB515077960 (JSD č. 07CZ166500-11156941). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531605. Z listiny ověřené Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že osoba prodávajícího (BTA Autohandel, Regensdorf) nebyla schopna v rámci postverifikačního řízení předložit podpůrné dokumenty týkající se původu zboží. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531605 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Renault Clio 1.4, rok výroby 1996, č.k. (VIN) VF1B57BB515077960, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 23.10.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Saxo 1.1, rok výroby 1998, č.k. (VIN) VF7S1HDYF56476124 (JSD č. 07CZ16650011157036). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531625. Z listiny ověřené Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že osoba prodávajícího (BTA Autohandel, Regensdorf) nebyla schopna v rámci postverifikačního řízení předložit podpůrné dokumenty týkající se původu zboží. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531625 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Citroen Saxo 1.1, rok výroby 1998, č.k. (VIN) VF7S1HDYF56476124, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Dne 21.9.2007 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Citroen Saxo 1.4, rok výroby 1997, č.k. (VIN) VF7S0KF5612422 (JSD č. 07CZ16650011136200). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0531612. Z listiny ověřené Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že osoba prodávajícího (BTA Autohandel,

Regensdorf) nebyla schopna v rámci postverifikačního řízení předložit podpůrné dokumenty týkající se původu zboží. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0531612 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Citroen Saxo 1.4, rok výroby 1997, č.k. (VIN) VF7S0KF5612422, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Listinou ze dne 22.5.2009 č.j. 8988/2009-166500-021 Celní úřad Plzeň zahájil řízení o vyměření cla mj. ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutími vydanými na tiskopisech JSD specifikovaných v bodech 1-12. Zahájení řízení bylo v případě uvedených automobilů odůvodněno výsledky prověřování švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že vývozce osobních automobilů předmětná osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Osobní automobily tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Nepřiznáním preferenční sazby cla došlo ke vzniku nároku státu na clo v konkretizovaných výších.

Listinou ze dne 14.7.2009 č.j. 12385/2009-166500-021 Celní úřad Plzeň zahájil řízení o vyměření cla ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutími vydanými na tiskopisech JSD specifikovaných v bodech 13-15. Zahájení řízení bylo v případě uvedených automobilů odůvodněno výsledky prověřování švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že švýcarský vývozce osobních automobilů nebyl schopen v rámci postverifikačního řízení předložit podpůrné dokumenty týkající se původu zboží. Osobní automobily tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Nepřiznáním preferenční sazby cla došlo ke vzniku nároku státu na clo v konkretizovaných výších.

Prvoinstančními rozhodnutími bylo žalobkyni podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu dodatečně doměřeno clo z dovezeného zboží.

V odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí I – XII celní úřad, s odkazem na čl. 33 Protokolu č. 3 Dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskem, konstatoval zjištění švýcarských celních orgánů, že vývozce osobních automobilů předmětná osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepodepsal. Na základě tohoto zjištění byla průvodní osvědčení EUR. 1 v odst. 14 označena celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží propuštěné do režimu volného oběhu tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem. Celní úřad dále uvedl, že „(...) *pro uplatnění zvýhodněné preferenční celní sazby musí být splněny určité podmínky stanovené Protokolem č. 3 Dohody mezi EU a Švýcarskem. Je nutné o tuto preferenci požádat, přičemž tento úkon sebou nese určitá práva a povinnosti, tedy i rizika. Tímto rizikem je myšleno, že vývozce předkládá průvodní osvědčení švýcarským celním orgánům k potvrzení, ovšem je plně odpovědný za správnost údajů zde uvedených. Dále pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Není povinností švýcarských celních orgánů při potvrzování průvodního dokladu EUR. 1 podrobně zjišťovat a kontrolovat zde uvedené údaje. Kontrola je zajištěna ustanovením o zpětné verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat údaje uvedené v celním prohlášení*

a přiložených dokladech. Švýcarské celní orgány se v tomto případě nedopustily při potvrzení předmětného EUR. I žádné chyby. Celní úřad totiž nemá k dispozici žádné doklady, jež by prokazovaly chybu ze strany celních orgánů, na základě které by byl důvod, aby nebyla částka cla dodatečně zaúčtována (vyměřena). V daném případě byla tato verifikace na žádost českých celních orgánů provedena a to s výsledným stanoviskem, že předložené průvodní osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení. Z tohoto důvodu nelze přiznat preferenční celní sazbu na předmětné vozidlo. Dále lze říci, že je plně na účastníku řízení, zda bude žádat o preferenční celní sazbu a pokud bude, musí splnit stanovené podmínky. Obchodní vztah mezi účastníkem řízení a prodejcem naopak není podstatný pro celní orgány, tyto vztahy jsou soukromoprávního rázu a nemohou zasahovat do celního řízení. To tedy znamená, že účastník řízení nemá na preferenční celní sazbu automaticky nárok, ale může ji nárokovat jen za určitých podmínek a za jejich splnění je plně odpovědný a musí nést případné riziko, že údaje uvedené prodejcem v průvodním osvědčení nebudou akceptovány celními orgány, které zvýhodněnou sazbu poskytují a tudíž, že clo může být dodatečně doměřeno. Účastníku řízení je preferenční celní sazbou poskytována určitá výhoda, která je ovšem podmíněna splněním stanovených podmínek. Za splnění těchto podmínek je účastník řízení objektivně odpovědný. Pokud chtěl účastník řízení využít poskytovanou preferenční sazbu a poskytl celním orgánům určité údaje a doklady (u kterých předpokládal, že jsou správné a v pořádku), vzal tímto účastník řízení na sebe rovněž riziko, že tyto údaje a doklady nemusí být správné. (...) Jelikož vývozce v rámci postverifikačního řízení sdělil, že průvodní osvědčení EUR. I (...) nevystavil, ani je nepodepsal (...) je povinností celního úřadu zvýhodněnou preferenční sazbu nepřiznat a doměřit clo ve výši rozdílu mezi jeho zákonnou výší a výší původně vyměřenou.“.

V odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí XIII – XV celní úřad, s odkazem na čl. 33 Protokolu č. 3 Dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskem, konstatoval zjištění švýcarských celních orgánů, podle kterého že osoba prodávajícího nebyla v rámci postverifikačního řízení schopna předložit podpůrné dokumenty týkající se původu zboží. Na základě toho byla příslušná průvodní osvědčení EUR. I celními orgány označena jako nesplňující požadavky kladené na jejich pravost a správnost. Zboží propuštěné do režimu volného oběhu tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem. Dovozeným automobilům proto nebylo možno přiznat příslušné celní preference (preferenční celní sazbu). Celní úřad dále uvedl, že „(...) Pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Není povinností celních orgánů vývozního státu při potvrzování průvodních osvědčení podrobně zjišťovat a kontrolovat uvedené údaje na průvodním osvědčení. Kontrola je zajištěna ustanovením o verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat uvedené údaje v průvodních osvědčeních. Celní úřad proto následně po postoupení výsledku verifikačního řízení zahájil (...) řízení o doměření cla ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu (...). V rámci tohoto řízení byla osobě dlužníka poskytnuta lhůta 20 dnů ode dne převzetí sdělení na vyjádření a předložení důkazů vyvracejících výsledek verifikačního řízení. (...) Na základě výše uvedených informací a protože dlužník nepředložil ve stanovené lhůtě žádný důkaz, jež by bylo možno uznat jako důkaz vyvracející výsledek verifikačního řízení, vydal celní úřad toto rozhodnutí a doměřil clo ve výši rozdílu mezi jeho zákonnou výší a výší původně vyměřenou.“.

Žalobkyně brojila proti prvoinstančním rozhodnutím I – XII **odvoláním** ze dne 21.1.2010, které doplnila podáním ze dne 22.2.2010. Namítala, že celní úřad dodatečně vyměřil clo podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu, ale na druhou stranu je zřejmé, že se řádně nevypořádal s námitkami ohledně splnění podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, pro které dodatečné vyměření cla nelze provést. V podrobnostech pak žalobkyně jako odvolací námitky uplatnila námitky uvedené v jejím vyjádření ze dne 7.12.2009, v němž mj. uvedla skutečnosti, které později uplatnila jako námitky žalobní.

Žalobkyně brojila proti prvoinstančním rozhodnutím XIII – XV **odvoláním** ze dne 1.1.2010, které doplnila podáním ze dne 16.3.2010. I v těchto případech namítala skutečnosti, jejichž podstatu později vtělila do námitek žalobních.

Žalovaný **napadenými rozhodnutími** odvolání žalobkyně zamítl. V odůvodnění žalovaný nejprve konstatoval základní časosledné údaje, citoval odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a znění některých ustanovení daňového řádu a celního zákona. Žalovaný dále uvedl, že *„předložené doklady nelze uznat jako důkaz vyvracející výsledek následné verifikace průvodního osvědčení EUR. 1. Požadavky pro výrobky původní ve společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody, jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, která se týká definice pojmů „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR. 1 nebo prohlášení vývozce na faktuře. Původně předložené osvědčení EUR. 1 (...) však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu cla, předloženo nebylo.“* Proto nebylo možné na předmětné osobní automobily přiznat preferenční sazbu cla. Žalovaný dále konstatoval, že *„(...) Pouhý fakt, či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ podle Protokolu.*

Žalovaný konstatoval, že pro uplatnění zvýhodněné preferenční celní sazby musí být splněny určité podmínky stanovené Protokolem č. 3 Dohody mezi EU a Švýcarskem. Je nutné o tuto preferenci požádat, přičemž tento úkon s sebou nese určitá práva, povinnosti i rizika. Tímto rizikem je myšleno, že vývozce předkládá původní osvědčení švýcarským celním orgánům k potvrzení, ovšem je plně odpovědný za správnost údajů zde uvedených. Dále pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Není povinností švýcarských celních orgánů při potvrzování průvodního dokladu EUR. 1 podrobně zjišťovat a kontrolovat zde zjištěné údaje. Kontrola je zajištěna v ustanovení o zpětné verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat údaje uvedené v celním prohlášení v příložených dokladech. V daném případě byla verifikace na žádost českých orgánů provedena, a to s výsledným stanoviskem, že předložené průvodní osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení. Z tohoto důvodu nelze přiznat preferenční celní sazbu na předmětná vozidla, s tím, že *„(...) je plně na odvolateli, zda bude žádat o preferenční celní sazbu, a pokud bude, musí splnit stanovené podmínky. Obchodní vztah mezi odvolatelem a prodejcem naopak není podstatný pro celní orgány, tyto vztahy jsou*

soukromoprávního rázu a nemohou zasahovat do celního řízení. To tedy znamená, že odvolatel nemá na preferenční celní sazbu automaticky nárok, ale může ji nárokovat jen za určitých podmínek a za jejich splnění je plně odpovědný a musí nést případné riziko, že údaje uvedené prodejcem v průvodním osvědčení nebudou akceptovány celními orgány, které zvýhodněnou sazbu poskytují a tudíž, že clo může být dodatečně doměřeno. Odvolateli je preferenční celní sazbou poskytována určitá výhoda, která je ovšem podmíněna splněním stanovených podmínek. Za splnění těchto podmínek je dovozce (odvolatel) objektivně odpovědný.“.

Žalovaný se rovněž vyjádřil k pojmu původ zboží, když konstatoval, že „(...) pokud se v daném případě hovoří o „původu zboží“, není tím myšleno, kde byl automobil vyroben, či zakoupen, ale zda splňuje stanovené podmínky pro uznání jeho „původu“ z Evropské unie, tedy že se jedná o zboží ve smyslu definice „původní výrobky“ dle Protokolu č. 3.“.

Žalovaný dále citoval část rozsudku Soudního dvora ze dne 9.3.2006 ve věci C-293/04 [„(...) podle ustálené judikatury Společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců. Nesprávné jednání nebo chyba vývozce patří k běžným obchodním rizikům osoby povinné zaplatit clo a nemohou být v rámci jejich obchodních vztahů považovány za nepředvídatelné. Ačkoli totiž osoba povinná zaplatit clo nemá žádný vliv na jednání jejích smluvních partnerů, může je přesto volně volit a musí učinit vhodná opatření proti riziku jejích nesprávného počínání tím, že do smluv s nimi zařadí odpovídající doložky, nebo uzavře odpovídající pojištění.“], konstatoval, že se ztotožnil s postupem celního úřadu, a uzavřel, že „(...) že jakmile odvolatel vstoupí do celního řízení, je jeho povinností si zjistit jaká práva a povinnosti mu z této skutečnosti vyplývají. Pokud chtěl odvolatel využít poskytovanou preferenční sazbu, a poskytl celním orgánům určité údaje a doklady (u kterých předpokládal, že jsou správné a v pořádku), vzal tímto odvolatel na sebe rovněž riziko, že tyto údaje a doklady nemusí být správné a v pořádku nebo také, že prodejce již nebude možné identifikovat a uvedené údaje u něj zkontrolovat.“.

Krajský soud připomíná, že podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají

jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, když obě strany s takovým postupem výslovně souhlasily (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž jako elementární nedostatek spatřoval nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů.

Zdejší soud předznamenává, že obdobná problematika jím byla již několikrát rozhodována a zabýval se jí rovněž Nejvyšší správní soud. Ten v rozsudku ze dne 20.7.2011 č.j. 1 Afs 42/2011-209 (k dispozici na www.nssoud.cz; publikováno pod č. 2492 v č. 2/2012 Sb.NSS) mj. konstatoval [v části rozsudku *III./A) Verifikace preferenčního původu zboží*]: „(...) [14] *Dodatečné ověřování dokladů o původu zboží (verifikaci) upravuje článek 33 Protokolu. (...) Judikaturu Soudního dvora k procesu verifikace shrnuje generální advokátka Trstenjak ve stanovisku k věci C. A. S. SpA následovně. Podle ustálené judikatury je stanovení původu zboží založeno na rozdělení pravomocí mezi orgány státu vývozu a orgány státu dovozu v tom smyslu, že původ je stanovován orgány státu vývozu, přičemž kontrola správného fungování tohoto režimu je zajištěna díky spolupráci mezi dotýčenými správními orgány. Tento systém je odůvodněn skutečností, že orgány státu vývozu jsou pro přímé ověření skutečností podmiňujících původ nejpovolanejší. Pro určení původu zboží má toto rozdělení pravomocí navíc tu výhodu, že vede k bezpečným a jednotným výsledkům, a tím zabraňuje odklonu obchodu a narušení hospodářské soutěže v obchodě. Takový systém může tudíž fungovat pouze tehdy, jestliže celní úřad dovozního státu uznává posouzení legálně provedená orgány vývozního státu. Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku *Les rapides Savoyards* a další, je v rámci mezinárodních dohod o volném obchodu – zavazujících Společenství vůči třetímu státu na základě vzájemných povinností – uznávání legálně vydaných rozhodnutí orgánů tohoto třetího státu celními úřady členského státu nutné také proto, aby Společenství mohlo od celních orgánů uvedeného státu vyžadovat dodržování rozhodnutí vydaných orgány členských států ohledně původu výrobků vyvezených do uvedeného státu ze Společenství. Je sice pravda, že celní orgány státu dovozu nejsou předložením osvědčení o preferenčním původu právně vázány, aby dovozci poskytly požadované preferenční zacházení. Jakmile však bylo osvědčení o preferenčním původu zboží formálně řádně vystaveno, je prima facie věcně správné. Proto předložením osvědčení o preferenčním původu zboží nastává přinejmenším závazný účinek v ohledu skutkovém, to znamená ohledně skutkových zjištění celního orgánu ve státě vývozu. Z toho vyplývá, že celní orgány dovozního státu nemohou podle ustanovení Dohody o přidružení odmítnout uplatnění preferenčního zacházení na výrobek dovezený s osvědčením řádně vydaným celními orgány vývozního státu. I v případě, že mají celní orgány dovozního státu důvodné pochybnosti, pokud jde o skutečný původ tohoto zboží, mohou pouze požádat celní orgány vývozního státu o kontrolu tohoto původu po propuštění zboží. Tento systém spolupráce a rozdělení úkolů celních orgánů, stanovený v uvedené*

dohodě, s sebou logicky nese, že pokud celní orgány vývozního státu mohly určit původ dotčeného zboží, jsou celní orgány dovozního státu také vázány závěry této kontroly po propuštění zboží. Pouze za zvláštních okolností, kdy celní orgány vývozního státu nejsou s to řádně provést kontrolu po propuštění zboží, mohou podle Soudního dvora celní orgány dovozního státu samy ověřit pravost a správnost sporného osvědčení EUR.1 s přihlédnutím k jiným důkazům původu dotčeného zboží (body 76 – 81 stanoviska).

[15] Zmiňovanou ustálenou judikaturu Soudního dvora respektuje též judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 7. 2. 2008, čj. 5 Afs 37/2007 - 49, publikovaném pod č. 1577/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „[p]ravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu“. Ačkoliv se jednalo o případ, jenž se odehrál před vstupem České republiky do Evropských společenství, jednalo se o výklad obdobné situace a obdobné právní úpravy jako v projednávaném případě.

[16] Nejvyšší správní soud přitom dopěl k závěru, že (...) české celní orgány byly vázány odvoláním (zneplatněním) průvodních osvědčení EUR.1 švýcarskými celními orgány, a že tudíž tato osvědčení pozbyla svých účinků coby závazného důkazu o preferenčním původu dovážených automobilů. (...)“.

V části rozsudku III./B) *Dodatečné zaúčtování cla podle článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu* Nejvyšší správní soud uvedl: „(...) [19] Článek 220 odst. 2 celního kodexu v relevantním znění stanoví následující: S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud (...) b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce. Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. (...)“

[20] Relevantní judikaturu k čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu shrnul Soudní dvůr např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2007 ve věci C-173/06 *Agrover*, Sb. rozh. S. I-8783, body 30 – 33. Z ní vyplývá, že podle citovaného ustanovení příslušné orgány neprovedou dodatečné zaúčtování dovozního cla pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednajícím v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení (viz obdobně rozsudky ze dne 12. 7. 1989 ve věci 161/88 *Binder*, Recueil, s. 2415, body 15 a 16; ze dne 14. 5. 1996 ve věci C-153/94 a C-204/94 *Faroe Seafood* a další, Recueil, s. I - 2465, bod 83;

usnesení ze dne 9. 12. 1999 ve věci C-299/98 P CPL Imperial 2 a Unifrigo v. Komise, Recueil, s. I -8683, bod 22, jakož i ze dne 11. 10. 2001 ve věci C-30/00 William Hinton & Sons, Recueil, s. I -7511, body 68, 69, 71 a 72). Jestliže jsou tyto podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno (rozsudek ze dne 27. 6. 1991 ve věci C-348/89 Mecanarte, Recueil, s. I -3277, bod 12). Tuto judikaturu plně převzal Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 7. 2008, čj. I Afs 27/2008 - 97, publikovaný pod č. 1701/2008 Sb. NSS). (...)“.

Stran výše zmíněných podmínek Nejvyšší správní soud konstatoval: „(...) Z judikatury Soudního dvora k této podmínce [= první podmínka] vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz obdobně rozsudek Mecanarte, body 19 a 23). (...) Soudní dvůr dovodil, že v souladu s tradičními pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, initio, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozcem. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností (body 39 a 46 rozsudku). Pod nedbalost vývozce, jež má za následek přesun důkazního břemene, Soudní dvůr výslovně zařadil případ, kdy vývozce neuchová důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z protokolu uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků alespoň po dobu tří let (bod 40 rozsudku; v projednávaném případě je tato povinnost vývozců stanovena v článku 29 odst. 1 Protokolu). K tomu Soudní dvůr zdůraznil, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců a že je věcí hospodářských subjektů, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla (body 41 a 43 rozsudku). (...) Pokud tedy dojde k odvolání průvodních osvědčení, mohou celní orgány země dovozu doměřit clo, pokud prokáží, že popis skutečností provedený vývozcem není správný. To mohou celní orgány země dovozu učinit např. tehdy, dospějí-li celní orgány země vývozu v rámci procesu verifikace, že příslušné zboží s deklarovaným preferenčním původem zboží ve skutečnosti nesplňuje některý z požadavků článku 2 – 14 Protokolu nebo některou z konkrétních podmínek uvedených v příloze II a III k tomuto Protokolu (např. nedodržení určitého výrobního postupu nebo překročení maximální procentuální hodnoty nepůvodních složek v konečném výrobku apod.). To ale předpokládá součinnost vývozce, který k takovým zjištěním poskytne celním orgánům země vývozu potřebné podklady demonstrativně uvedené v čl. 28 Protokolu, jež mohou být následně poskytnuty celním orgánům země dovozu k unesení jejich důkazního břemene, že popis skutečností podaných vývozcem nebyl správný. Jestliže však vývozce v rozporu s článkem 29 odst. 1 Protokolu tyto doklady nemá, nebo je poskytne jen

v nedostatečné míře, takže celní orgán země vývozu nemůže ověřit preferenční původ zboží, dostává se celní orgán země dovozu nutně do důkazní nouze ohledně toho, zda vývozce podal správný popis skutečností. Ve stejné situaci se celní orgány země dovozu nachází bezpochyby i tehdy, je-li vývozce nekontaktní, neboť ani tehdy nemohou celní orgány země vývozu ověřit preferenční původ zboží. Právě na tuto situaci míří výklad Soudního dvora poskytnutý v citovaném rozsudku Beemsterboer: jelikož důkazní nouze celních orgánů země dovozu je způsobena výlučně chováním vývozce v rozporu s Protokolem, přechází důkazní břemeno na osobu povinnou zaplatit clo. (...)“.

Závěry uvedené v právě citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud shrnul do následujících právních vět: **I.** *Jestliže následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit důkaz, že osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností. II.* *Nedbalost výlučně na straně vývozce zahrnuje i situace, kdy je vývozce nekontaktní nebo není schopen na žádost celních orgánů země vývozu předložit doklady, jež je povinen uchovávat.*

Ve světle prezentovaných názorů Nejvyššího správního soudu tedy české celní orgány v této věci nepochybily, pokud po odvolání průvodního osvědčení EUR. 1 švýcarskými celními orgány zahájily s žalobkyní řízení o dodatečné doměření cla podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu. Zároveň však byly povinny respektovat čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu (jak správně tvrdila žalobkyně) a především dostatečně odůvodnit, proč nebylo možné tento článek aplikovat. To se však nestalo.

V listinách, kterými bylo zahájeno řízení o dodatečném vyměření cla, celní úřad žalobkyni sdělil, že *na základě prověření švýcarskými celními orgány bylo zjištěno, že specifikované osobní automobily nesplnily podmínky stanovené pro přiznání preferenčního sazebního opatření, a tak je nelze ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem pokládat za původní v EU. Zároveň žalobkyni poučil a vyzval, že ke skutečnostem vedoucím k doměření cla se jako osoba deklaranta může vyjádřit písemně ve lhůtě do dvaceti dnů, přičemž v této lhůtě může též předkládat důkazy vyvracející výsledek verifikačního řízení.* Tyto listiny však dokumentuje jen vědomost celního úřadu o tom, že clo nelze doměřit bez dalšího, tedy především bez poskytnutí možnosti obrany žalobkyni. Obsahu čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu neodpovídá ani poučení žalobkyně o důkazních návrzích, které může činit. Celní úřad totiž vyzval žalobkyni k předložení důkazů vyvracejících výsledek verifikačního řízení, namísto výzvy k předložení důkazů prokazujících, že zboží svědčí preferenční původ.

Výroková část dodatečných platebních výměrů se výlučně dovolává jen čl. 220 odst. 1 Celního kodexu. V případě odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí XIII – XV nebyl čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu zmíněn vůbec a skutkový stav nebyl z pohledu tohoto článku hodnocen. V odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí I – XII sice celní úřad konstatoval, že žalobkyně akcentovala nutnost postupovat s ohledem na čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, avšak v textu odůvodnění se zabíral skutečnostmi věcně nespornými, zopakoval

obecné principy uplatnění zvýhodněné preferenční sazby, ale přezkoumatelný výklad nemožnosti aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) neprovedl (text odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí viz výše).

Žalobkyni tak lze přisvědčit v tom, že celní úřad v jednotlivých věcech nezohlednil čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu (resp. jeho aplikaci), přičemž stěžejní žalobní námitka mířila právě na nedostatečné vypořádání se s argumentací týkající se tohoto ustanovení. Ani žalovaný správní orgán, který se s postupem celního úřadu ztotožnil, však tento nedostatek v rámci odvolacího řízení nenapravil.

Žalobkyně nepochybně, že s ohledem na vyjádření se celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné předchozí přiznání preferenčního sazebního zacházení obhájit, namítala však to, že jen takováto skutečnost nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné vyměření cla [zejména s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu].

S ohledem na řečené měl žalovaný správní orgán především přistoupit ke komplexnímu a systematickému výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu (tj. všech jeho v úvahu připadajících pododstavců), a to ve vztahu ke konkrétním jednotlivých věcí (tedy dovezených automobilů).

Je nepochybné, že i na rozhodování žalovaného se vztahovala povinnost plynoucí z tehdy platného zákona o správě daní a poplatků, konkrétně jeho § 50 odst. 7, dle něhož rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu [věta první] a v odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými [věta druhá]. K tomu pak zdejší soud připojuje judikát Vrchního soudu v Praze, podle něhož: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (rozsudek ze dne 26.2.1993 čj. 6 A 48/92-23, publikovaný v SP pod č. 27/1994). Byť tento judikát výslovně míří na správní řád (konkrétně: na § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967), neshledává zde soud, neplyne-li ze zákona nebo z povahy věci něco jiného, racionální důvod pro nemožnost aplikace těchto závěrů vrchního soudu také ve vztahu k § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

V případě stěžejní námitky týkající se aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu však napadená rozhodnutí parametrům plynoucím z § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků nevyhověla.

Žalovaný sice existenci uvedené námitky vnímá, avšak způsob, jakým s ní naložil, není dostačující. (Ne)případnost aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu v rámci konkrétních okolností jednotlivých věcí je upozaděna a zamítavé výroky napadených

rozhodnutí jsou v odůvodnění podepřeny víceméně obecnými konstatováními vysvětlujícími podmínky uplatnění zvýhodněné preferenční sazby, či rizika při zvoleném postupu. Přezkoumatelný výklad stran aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) absentuje (viz výše text napadených rozhodnutí). Tento nedostatek nebylo možné v rámci soudního přezkumu nikterak překlenout, protože soudu, za popsaného stavu věci, takový krok, tedy provést výklad čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, nepříslušel. To měly udělat celní orgány v rámci daných celních řízení. Z tohoto důvodu soud nehodnotil ani další žalobní námitky, protože jejich posouzení bylo odvislé právě na postoji celního úřadu a žalovaného k aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b), kterýžto byl shledán nepřezkoumatelným. V dalším řízení se proto celní orgány musí vyrovnat se všemi námitkami především z pohledu (ne)možnosti uplatnění čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu v jednotlivých případech.

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná z důvodu nedostatečného odůvodnění, **podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] zrušil napadená rozhodnutí pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši **9.380,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, za jeden úkon právní služby v poloviční výši, tj. 1.050,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*advokátní tarif*“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby. V případě úkonu právní služby spočívajícího ve vyjádření k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. (podání ze dne 20.2.2012 doručené soudu dne 21.2.2012) soud vycházel z odměny snížené podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu o polovinu. Nejednalo se o úkon, který by byl svojí náročností srovnatelný například se sepsáním žaloby (žalobkyně zde pouze vyslovila souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, vyčíslila výši náhrady nákladů řízení a vyslovila setrvání na žalobě). Proto má soud za to, že odměna ve výši odpovídající jedné polovině odměny za seps žaloby je náhradou za tento úkon dostačující. Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 1.230,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení v požadované výši 65.720,- Kč, neboť žalobkyně brojila jednou žalobou proti všem 15 napadeným rozhodnutím, v žalobě uplatnila ve své podstatě ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím obdobné námitky, a i z pohledu

soudních poplatků byla napadená rozhodnutí zpoplatněna toliko jedním soudním poplatkem ve výši 2.000 Kč, jako by se z pohledu obdobně formulovaných odůvodnění napadeného rozhodnutí jednalo o jedno rozhodnutí.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2012

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková